

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Molka a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **Ing. J. B.**, zast. JUDr. Jiřím Fílou, advokátem se sídlem Závodní 391/96, Karlovy Vary, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2/2, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2019, č. j. MHMP 945350/2019, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) K. D., II) Mgr. L. B., III) J. V.**, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 2. 2022, č. j. 5 A 100/2019 - 183,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Úřad městské části Praha 5 (dále jen „stavební úřad“) rozhodnutím ze dne 8. 1. 2019, č. j. MC05 3353/2019, nařídil žalobci a osobě zúčastněné na řízení II neodkladné odstranění stavby balkonu s lávkou propojující balkon se zahradou ve 2. NP domu č. p. X, k. ú. X, (dále též „stavba“) podle § 135 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Žalovaný následně rozhodnutím uvedeným v záhlaví zamítl žalobcovo odvolání a dané rozhodnutí potvrdil.

[2] Žalobce proti rozhodnutí žalovaného podal žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji zamítl rozsudkem uvedeným v záhlaví. Neztotožnil se s námitkou, že daná stavba nehrozí zřícením. Technický stav stavby byl dostatečně zjištěn

kontrolními prohlídkami provedenými ve dnech 28. 11. 2017 a 23. 10. 2018 a statickými posudky zpracovanými za účelem posouzení stavu a poškození dotčené stavby. Z těchto důkazů vyplývá, že stavba je v havarijním stavu. Závěry vyplývající ze správního spisu jsou ve vzájemném souladu a jednoznačně podporují závěr o mimořádně špatném technickém stavu dané stavby, v jehož důsledku hrozí její zřícení. Vyjádření statika z prosince 2018 uvádí, že hrozí-li stavba zřícením, jsou tím s ohledem na její umístění ohroženy životy osob a zvířat, a to jak při pohybu na ní, tak i při pohybu pod ní či v její blízkosti. Skutkový stav tak byl zjištěn dostatečně.

[3] Městský soud neshledal důvodnou námitku, že před rozhodnutím o nařízení neodkladného odstranění stavby by mělo být vydáno rozhodnutí o nařízení provedení nutných zabezpečovacích prací dle § 135 odst. 2 stavebního zákona. Z daného ustanovení jasně vyplývá, jaký je vztah nařízení neodkladného odstranění stavby a nařízení provedení nutných zabezpečovacích prací. Rozhodnutí o nařízení neodkladného odstranění stavby nemusí předcházet rozhodnutí o nařízení provedení nutných zabezpečovacích prací, jelikož vždy záleží na konkrétní situaci. Pokud by nehrozilo nebezpečí zřícení stavby a stavbu by nebylo třeba neodkladně odstranit, stavební úřad by nařídil provedení nutných zabezpečovacích prací. V nyní projednávaném případě správní orgány dospěly k závěru, že nebezpečí zřícení stavby bylo bezprostřední, a proto nebyl dán prostor pro předchozí nápravu v podobě nařízení provedení nutných zabezpečovacích prací. Městský soud v tomto postupu neshledal žádné pochybení a pro úplnost dodal, že žalobce měl prostor pro provedení nápravy, který však nevyužil.

[4] Městský soud dále neshledal nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů ohledně prokázání, že stavba hrozí zřícením. Napadené rozhodnutí je srozumitelné a jsou v něm uvedeny právní úvahy, na jejichž základě žalovaný posoudil stěžejní otázky. Obdobně i prvostupňové rozhodnutí je srozumitelné a jsou v něm obsaženy podstatné právní úvahy. Taktéž je zřejmé, z jakých podkladů a úvah správní orgány vycházely při hodnocení stavu dotčené stavby. Městský soud též posoudil námitku procesního pochybení správních orgánů, kterou žalobce uplatnil pouze v obecné rovině, jelikož neupřesnil, jakých konkrétních pochybení se měly správní orgány dopustit. Dospěl k závěru, že procesní práva žalobce v řízení před správními orgány byla zachována, jelikož mu bylo v průběhu řízení umožněno se vyjadřovat k podkladům a do řízení se i jinak aktivně zapojovat.

[5] Dle žalobce měly správní orgány postupovat dle § 129 odst. 1 stavebního zákona. Nařízení odstranění stavby podle uvedeného ustanovení se však použije pouze tehdy, pokud se jedná o stavbu nepovolenou. V nynějším případě však byl důvodem k nařízení neodkladného odstranění stavby její havarijní stav. Z tohoto důvodu správní orgány postupovaly správně dle § 135 odst. 1 stavebního zákona.

[6] Námitky ohledně vlastnictví dané stavby a absence stanoviska památkového úřadu, které žalobce uplatnil na ústním jednání dne 23. 2. 2022, městský soud vyhodnotil jako opožděné, jelikož byly uplatněny až po uplynutí zákonem stanovené lhůty a nebyly rozvinutím včasné žalobní argumentace.

II. Obsah kasační stížnosti žalobce a vyjádření žalovaného

pokračování

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů podřazených pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Městský soud nesprávně posoudil právní otázku týkající se § 135 odst. 1 stavebního zákona. Nesprávně vyhodnotil, zda si žalovaný opatřil dostatek podkladů, ze kterých by vyplynul jednoznačný závěr o tom, že stavba hrozí zřícením. Žalovaný měl nechat zpracovat znalecký posudek, ze kterého by jednoznačně vyplynulo, zda stavba ohrožuje životy osob nebo zvířat tím, že hrozí její zřícení či zda sice ohrožuje zdraví a životy osob nebo zvířat, ale není nutné ji neodkladně odstranit. Správní orgány ani městský soud neobstaraly pro tento závěr dostatečné množství podkladů. Taktéž na základě obstaraných podkladů správní orgány ani městský soud dostatečně nevysvětlily, jak z konstatování jednoho z posudků, že *„stávající stavba balkonu s lávkou je ve špatném, havarijním stavu, tudíž se doporučuje stavbu odstranit“*, učinily závěr, že se jedná o stavbu hrozící zřícením. Dále se nezabývaly kvalitou statických posudků, jelikož posudek vypracovaný společností Adkon s. r. o., předložený osobou zúčastněnou na řízení I, nesplňuje požadavek na přezkoumatelnost. Není z něj zřejmé, na základě jakých kritérií a výpočtů dospěl ke svým závěrům.

[9] Správní orgány a městský soud chybovaly, když se nezabývaly otázkou, zda v daném případě nepostačoval postup dle § 135 odst. 2 stavebního zákona, dle kterého stavební úřad vlastníku stavby nařídí provedení nutných zabezpečovacích prací. Ustanovení § 135 odst. 1 daného zákona je možné aplikovat v případě, že nejsou splněny podmínky pro aplikaci jeho odstavce 2. Stavba byla v roce 2010 opravena a havarijní stav je zmíněn až ve statickém posudku vypracovaného Adkon s. r. o. Poté, co Ing. M. vypracoval pro stěžovatele dne 14. 5. 2018 statický posudek, začal stěžovatel vyvíjet činnost k opravě stavby. Žádný posudek či protokol z kontrolní prohlídky nepopsal stavbu jako hrozící zřícením, a proto není možné, aby správní orgán přistoupil k vydání rozhodnutí o bezodkladném odstranění stavby. Stavební úřad rozhodnutím ze dne 8. 1. 2018 zakázal užívání stavby bez toho, aby toto rozhodnutí následovalo po výzvě ke zjednání nápravy havarijního stavu stavby, jak je požadováno § 134 odst. 3 stavebního zákona. O odstranění stavby rozhodl až o rok později i přesto, že stěžovatel na základě statického posudku zpracovaného Ing. M. několikrát žádal o územně plánovací informaci ohledně dokumentů potřebných k zákonné opravě stavby. Stavební úřad tudíž věděl, že vyvíjí činnost k opravě stavby, nicméně na jeho žádost nereagoval.

[10] Správní orgány i městský soud pochybily, když se nezabývaly otázkou vlastnictví stavby. Dle § 135 odst. 1 stavebního zákona může být povinnost odstranit stavbu uložena pouze vlastníkovu stavby. Dotčená stavba však není ve výlučném vlastnictví stěžovatele, ale v podílovém spoluvlastnictví jednotlivých vlastníků jednotek nacházejících se v domě č. p. 207 a stavba je pouze ve výlučném užívání stěžovatele a osoby zúčastněné na řízení II. Povinnost odstranit stavbu tak měla být uložena všem podílovým vlastníkům.

[11] Správní orgány si měly obstarat stanovisko či souhlas místně příslušného památkového úřadu, jelikož bylo prokázáno, že se stavba nachází v ochranné památkové zóně. Stavební úřad stěžovatele vystavil nebezpečí postihu či uložení sankce za odstranění stavby nacházející se v ochranné památkové zóně. Stěžovatel po správních orgánech

požaduje závazné stanovisko místně příslušného památkového úřadu, které by potvrdilo rozhodnutí o odstranění stavby. Dosud neobdržel informaci, zda takové stanovisko existuje či nikoliv. Tyto námitky měly být vyřešeny, i když nebyly výslovně uvedeny v žalobě. K této námitce doložil e-mailovou komunikaci s památkářem odboru památkové péče Magistrátu hlavního města Prahy.

[12] Stavební úřad účelově použil § 135 odst. 1 stavebního zákona, aby nemusel aplikovat jeho § 129 odst. 1, i když se v průběhu správního řízení opakovaně zabýval otázkou legálnosti stavby, nemohl však prokázat, že je daná stavba nelegální. Takový postup je nepřipustný a nezákonný.

[13] Dle stěžovatele je napadený rozsudek nepřezkoumatelný, nesrozumitelný a nedostatečně odůvodněný. Městský soud též nesprávně vyhodnotil námitku, že před vydáním rozhodnutí o odstranění stavby nebyl stěžovatel seznámen s podklady pro rozhodnutí a že správní orgány postupovaly v rozporu s § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů. Byla tak porušena stěžovatelova procesní práva, jelikož mu stavební úřad neumožnil seznámit se s podklady pro rozhodnutí a následně se vyjádřit k listinnému důkazu, který byl použit jako zásadní důkaz ve věci. K tomuto důkazu se vyjádřil v odvolání a označil jej za nepřezkoumatelný.

[14] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí a odkázal na své rozhodnutí, ve kterém vypořádal odvolací námitky stěžovatele. Jelikož stavební úřad dospěl na základě všech zjištění a dostupných podkladů k závěru, že v daném případě dochází k ohrožení životů a zdraví osob nebo zvířat tím, že daná stavba hrozí zřícením, nebylo na jeho správním uvážení, jestli vydá rozhodnutí o neodkladném odstranění dané stavby, jelikož je mu zákonem uložena povinnost takto postupovat. Nezávislým posouzením stavu stavby a statických posudků zjistil, že ponechání stavby ve stávajícím stavu oba posudky vylučují a označují ji jako silně poškozenou a *de facto* havarijní. Závěry obou posudků a posouzení na základě prohlídky v prosinci 2018 se shodují a ponechání konstrukce ve stavu, který byl zjištěn v prosinci 2018, není možné. Daná stavba, provedená zjevně amatérským způsobem v roce 1994, již v roce 2009 vykazovala značné konstrukční nedostatky a závady a nyní je bez řádné údržby ve velmi havarijním stavu. Stěžovatelova námitka o nezahájení řízení o odstranění stavby je ve světle výše uvedeného irelevantní. Podstatné je, že žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí ověřil, že se stavební úřad dostatečně zabýval zásahem do veřejného zájmu. V napadeném rozsudku je obsaženo podrobné vypořádání všech žalobních námitek a jeho závěry jsou srozumitelně odůvodněny.

[15] Osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Posoudil ji v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[17] Kasační stížnost není důvodná.

pokračování

[18] Dle § 135 odst. 1 stavebního zákona *stavební úřad nařídí vlastníku stavby neodkladné odstranění stavby a zabezpečí její odstranění, jsou-li ohroženy životy osob nebo zvířat tím, že stavba hrozí zřícením*. Dle odst. 2 tohoto ustanovení *stavební úřad nařídí vlastníku stavby provedení nutných zabezpečovacích prací, jestliže stavba svým technickým stavem ohrožuje zdraví a životy osob nebo zvířat, není-li nutné ji neodkladně odstranit*.

[19] Vzhledem k tomu, že stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti také důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se NSS nejprve tímto důvodem a pro stručnost odkazuje na judikaturu ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud neshledal, že by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný, nesrozumitelný a nedostatečně odůvodněný, jak uvádí stěžovatel. Městský soud se srozumitelným a dostatečným způsobem vypořádal s žalobními námitkami, vysvětlil, z jakého důvodu se nemohl zabývat námitkami uplatněnými až při ústním jednání, a své závěry logicky zdůvodnil. Pouhá skutečnost, že stěžovatel nesouhlasí se závěry městského soudu, nezakládá nepřezkoumatelnost jeho rozsudku.

[20] Stěžovatel namítá, že správní orgány a městský soud nesprávně vyhodnotily podklady pro rozhodnutí, jelikož z nich nevyplývá, že by dotčená stavba hrozila zřícením. Správní orgány i městský soud své závěry vyvodily z kontrolních prohlídek a ze statických posudků, které doložila osoba zúčastněná na řízení I a stěžovatel, a taktéž z vyjádření statika z prosince 2018, které si vyžádal stavební úřad. Ve statickém posudku, který obstarala osoba zúčastněná na řízení I, je uvedeno, že se doporučuje stavbu odstranit, že vlastní konstrukce neodpovídá platným normám z konstrukčního hlediska ani z hlediska stavební vyhlášky hlavního města Prahy, a až po odstranění dané stavby bude možné vybudovat náhradní konstrukci. Na základě tohoto posudku stavební úřad vydal rozhodnutí ze dne 8. 1. 2018, č. j. MC05 1940/2018, kterým zakázal užívání části dané stavby. Statický posudek, který následně obstaral stěžovatel, hovoří o tom, že je třeba vyměnit většinu prvků konstrukce (zábradlí, podlahové souvrství včetně keramických nosníků hurdis), jelikož bez této výměny není nosná konstrukce schopná bezpečně přenášet požadované zatížení. V protokolu z kontrolní prohlídky ze dne 23. 10. 2018 je uvedeno, že stavba je v havarijním stavu, osoby zúčastněné na řízení byly upozorněny, že stále platí zákaz užívání stavby a že se v žádném případě na spornou stavbu ani pod ni nesmí vstupovat. Vyjádření statika, které si následně obstaral stavební úřad, poté hodnotí oba výše uvedené posudky tak, že se shodují na tom, že konstrukci balkonu nelze nechat v současném stavu a je třeba ji buď celou snést anebo ji přepracovat z několika málo použitých částí původní konstrukce. Dále je v něm uvedeno, že dotčená stavba ohrožuje osoby, které se pohybují pod ní nebo na ni vstupují.

[21] Z výše uvedených podkladů tak vyplývá závěr, že stavba je v mimořádně špatném a nebezpečném technickém stavu a není možné ji ponechat v současném stavu. Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje se závěrem městského soudu, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně. Na tomto závěru nemůže nic změnit skutečnost, že ve statických posudcích a vyjádření statika nebyl výslovně uveden výrok, že stavba hrozí zřícením, jelikož tento závěr z nich vyplývá implicitně.

[22] Dle stěžovatele měl stavební úřad postupovat dle § 135 odst. 2 stavebního zákona a nařídít mu provést nutné zabezpečovací práce. Městský soud v bodě 40. napadeného rozsudku správně vyložil vztah § 135 odst. 1 a 2 daného zákona spočívající v tom, že postup dle odstavce 2 se použije v případě, kdy stavbu není nutné neodkladně odstranit. Nařízení neodkladného odstranění stavby tak přichází v úvahu pouze v případě, kdy je stavba v takovém stavu, že její zajištění prostřednictvím zabezpečovacích prací již nepřichází v úvahu. Samotné zabezpečovací práce na rozdíl od prací udržovacích stavební zákon blíže nespecifikuje [srov. § 103 odst. 1 písm. c) stavebního zákona]. Závěr, že u dané stavby již nepřichází v úvahu její zajištění prostřednictvím zabezpečovacích prací, vyplývá z podkladů, které si obstaral stavební úřad. Vyjádření statika vyžádané stavebním úřadem jasně konstatuje, že prostor pod spornou stavbou je nebezpečný, konstrukce se jeví jako silně poškozená a že je třeba ji buď celou snést (tj. odstranit) anebo přepracovat z několika málo použitých částí původní konstrukce, přičemž by k takovému postupu bylo třeba stavební povolení. Při přepracování konstrukce v takovém rozsahu, ve kterém většina jejích původních částí musí být odstraněna, nelze hovořit o nutných zabezpečovacích pracích ve smyslu § 135 odst. 2 stavebního zákona. Stavební úřad proto postupoval správně, když nařídil odstranění stavby dle § 135 odst. 1 stavebního zákona.

[23] Stěžovatel dále namítá, že stavební úřad postupoval dle § 135 odst. 1 stavebního úřadu účelově, aby nemusel postupovat dle § 129 odst. 1 písm. b), jelikož nebyl schopen jednoznačně prokázat nelegálnost stavby. Nejvyšší správní soud tuto námitku neshledal důvodnou. Stavební úřad ve svém rozhodnutí sice o legálnosti dotčené stavby hovořil, nicméně ji pouze zmínil v souvislosti se spory mezi účastníky řízení, které odkázal na příslušný soud. Svůj závěr o nutnosti odstranění dané stavby založil na výše uvedených statických posudcích a vyjádření statika. Žalovaný legálnost dané stavby zmínil na straně 7. napadeného rozhodnutí, nicméně i on své rozhodnutí založil na tom, že stavba je v havarijním stavu a hrozí zřícením, přičemž tento závěr opřel o podklady obsažené ve správním spise. Nejvyšší správní soud tak neshledal postup dle § 135 odst. 1 stavebního zákona účelovým.

[24] Stěžovatel na závěr namítá procesní pochybení ve správním řízení spočívající v tom, že mu stavební úřad neumožnil se seznámit se „zásadním listinným důkazem“ a následně se k němu vyjádřit. Dle bodu 19. rozsudku NSS ze dne 29. 6. 2011, č. j. 8 As 28/2011 - 78, na který odkázal již městský soud, musí žalobce upřesnit podklady, které neměl k dispozici, a jakým způsobem mohla ovlivnit vydání meritorního rozhodnutí skutečnost, že se s nimi nemohl seznámit. Dále NSS v tomto rozsudku uvedl, že „žalobce musí popsat, co by se změnilo v případě, kdyby k takové procesní vadě nedošlo. Tvrdí-li přitom žalobce, že mu nebylo umožněno seznámit se s určitými listinami, lze předpokládat, že je schopen je identifikovat, popř. popsat vše, co je mu o nich známo.“ Stěžovatel v žalobě ani kasační stížnosti neuvádí, o jaký zásadní listinný důkaz se mělo jednat či jak konkrétně měl tento důkaz ovlivnit vydání prvostupňového rozhodnutí, kromě toho, že měl být použit jako zásadní důkaz. Dle rozsudku NSS ze dne 15. 12. 2021, č. j. 10 As 98/2021 - 61, platí: „Aby mohlo procesní pochybení spočívající v porušení § 36 odst. 3 správního řádu vést ke zrušení meritorního rozhodnutí, musel by stěžovatel konkrétně uvést důkazní návrhy, které v důsledku pochybení žalovaného neuplatnil, nebo jinak tvrdit a dokládat, že by řízení mohlo mít při řádném průběhu jiný výsledek.“ Jelikož stěžovatel tento požadavek nesplnil, NSS se ztotožnil s posouzením námítky procesních pochybení ve správním řízení, které provedl městský soud.

pokračování

[25] K námitce nepřezkoumatelnosti statického posudku, který si obstarala osoba zúčastněná na řízení I, je třeba uvést, že tato námitka byla poprvé uplatněna až v kasační stížnosti. Nebyla uplatněna v řízení před městským soudem, ačkoliv stěžovateli nic nebránilo ji uplatnit, takže se jedná o nepřipustnou námitku dle § 104 odst. 4 s. ř. s., kterou se NSS nemůže zabývat. Ze stejného důvodu je nepřipustná i námitka, že stavební úřad měl postupovat dle § 129 odst. 1 písm. a) stavebního zákona. Stěžovatel postup dle § 129 daného zákona v žalobě zmínil jen ve spojitosti s nelegálností dané stavby, tedy důvodu spadajícího pod § 129 odst. 1 písm. b) daného zákona, k čemuž se NSS vyjádřil výše.

[26] Správní orgány ani městský soud se dle stěžovatele nezabývaly vlastnictvím dotčené stavby. Tuto námitku stěžovatel neuplatnil v žalobě, nýbrž až při ústním jednání konaném dne 23. 2. 2022, jak vyplývá z nahrávky pořízené z tohoto jednání městským soudem. Podle § 71 odst. 2 s. ř. s. může žalobce rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body pouze ve dvouměsíční lhůtě určené k podání žaloby uvedené v § 72 odst. 1 s. ř. s. Po této lhůtě je oprávněn žalobní námitky pouze upřesnit nebo podrobněji rozvést. Důvody kasační stížnosti lze poté opřít jen o takové konkrétní právní či skutkové důvody, jež byly v řízení před krajským soudem přípustně uplatněny (srov. usnesení NSS ze dne 28. 7. 2005, č. j. 2 Azs 134/2005 - 43, č. 685/2005 Sb. NSS). Stejným způsobem je třeba posoudit námitku, že si správní orgány měly vyžádat stanovisko památkového úřadu. Tuto námitku stěžovatel též poprvé uplatnil v rámci ústního jednání dne 23. 2. 2022, tedy po uplynutí zákonné lhůty k uplatnění nových žalobních námitek. Danou námitku není možné považovat ani za rozhojnění některého ze žalobních bodů, a proto městský soud správně v bodě 52. napadeného rozsudku dospěl k závěru, že se jedná o námitku opožděnou, kterou se nemůže věcně zabývat. Ze stejného důvodu se jí nemůže zabývat ani NSS.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek městského soudu není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto NSS kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[28] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, proto by mu soud mohl přiznat náhradu nákladů řízení proti stěžovateli, avšak žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti mu nevznikly, a proto mu je soud nepřiznává.

[29] Osoby zúčastněné na řízení mají právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jim soud uložil (§ 60 odst. 5 s. ř. s.). Jelikož soud osobám zúčastněným na řízení v této věci žádné povinnosti neuložil, nemají na náhradu nákladů tohoto řízení právo.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. května 2022

JUDr. Pavel Molek
předseda senátu